

СЛАВОСЛОВІЄ

храброму рицарю Юліанові Черкавському за його
непрошену й неплачену оборону русинів у віденській
радї державній

Гей, як от в державній радї
При тяжкій бюджетній зваді
Русинів Кноц нагадав,
То із польської правиці
На подобу злої львиці
Пан Черкавський випадав.

Гей, як тупне ходаками,
Замахнеться кулаками
Просто Кноцу під сам вус:
«Albo zdychaj, albo zmykaj,
A Rusinów mi nie tykaj!»¹
Кноц аж злякся, хоч не трус.

То скажіте ж бо ви з ласки,
Чом так лютивсь пан Черкавський,
Як Кноц тикнув русинів?
Чи хотів він нас пожерти,
А Черкавський нас від смерти
По-лицарськи боронив?

Чи інтригою гидкою
Бунтував він нас до бою
Проти ugodzonych² всіх?

¹ Або здихай, або втікай, а русинів мені не чіпай!
(польськ).— Ред.

² Шляхетних (польськ).— Ред.

Чи рік, може: «Nie ma Rusi»¹,
А Черкавський «przeczyć musi?»²
Ні, та й ні! А просто — сміх!

Таж всі знаєте, їй-богу,
Що тоді за лютий біль,
Як вам стане хто на ногу
І наступить на мозіль.

Кноц згадав про притиск Руси,
А Черкавський крикнуть мусить,—
Так страшений чує біль,
Бо Кноц Польщі став на ногу
Й настолочив ї небогу
В руський болісний мозіль.